

найчастіше були уздовж доріг, поруч з міськими стінами. Таким чином, епітафія зовні здавалася актом комунікації світу живих зі світом мертвих, на ділі будучи розмовою живих з живими про смерть і життя.

Вони з їх притаманним римським поглядом на смерть і життя дозволяють зробити висновок про те, що римська культура впевнено розповсюдилася не тільки безпосередньо на Апеннінському півострові, а й у провінціях. Людність, що жили в римських містах, незалежно від того, чи були вони воїнами, торговцями або чиновниками, чи народилися вони серед галів, на Сардинії або в Римі, були представниками однієї загальної культури. Тут знали Вергілія і Овідія, мислили відповідно до римської системи цінностей, останні слова про минулих записували на латині, відповідно до загальноприйнятих, зрозумілими кожному жителю Імперії формулами. За кілька століть ця культура не зазнала серйозних змін: так, навіть коли до кінця III ст. трупоспалення було замінено трупопокладенням, епітафії, перемістившись з надгробних плит на поверхню саркофагів і кам'яних трун, за текстом не змінилися.

Література

1. Барышников А. Е. Латинские эпитафии Эборака: человек и восприятие смерти / А. Е. Барышников // Город в Античности и Средневековье: общеевропейский контекст. – Ярославль, 2010. – С. 83–87.
2. Бритова Н. Н. Римский скульптурный портрет / Н. Н. Бритова, Н. М. Лосева, Н. А. Сидорова. – М.: Искусство, 1975. – 220 с.
3. Велишский Ф. Ф. Быт греков и римлян / Ф. Ф. Велишский. – П.: Типография Милиткй и Новакь, 1878. – 690с. – [Электронный ресурс]. Режим доступа: https://archive.org/details/libgen_00594978/page/n17/mode/2up
4. Винничук Л. Люди, нравы и обычаи Древней Греции и Рима / Л. Винничук; [пер. с польс. В. К. Ронина]. – М.: Высшая школа, 1988. – 496 с.
5. Каркопино Ж. Повседневная жизнь Древнего Рима. Апогей Империи / Ж. Каркопино. – М.: Молодая гвардия, 2008. – 420 с.
6. Моммзен Теодор. История Рима: в 4 т. [Электронный ресурс] / Теодор Моммзен. – М.: Вече, 2010. – 384 с. – [Электронный ресурс]. Режим доступа: http://loveread.ec/view_global.php?id=75070

УДК 655.534

Куниця Г. В.
/ м. Житомир /

ТАТУ: ОСОБЛИВОСТІ ХУДОЖНЬОГО ОФОРМЛЕННЯ ОБКЛАДКИ ВИДАННЯ

Коли татуювання вперше з'явилися в 1800-х роках, воно вважалося ознакою злочинця або дев'янта. Але сьогодні існує мода на татуаж, особливо серед молоді, і тату стають все більш поширеними. Багато хто у віці від 18 до 29 років мають принаймні одне татуювання. В історії були періоди, коли

татуювання вважалися «примхою», яка з часом пройде, але час виявився іншим. Багато акторів, актрис і моделей з гордістю демонструють свої тіла з тату, ніби живописні полотна, щоб їх бачив весь світ, але більшість людей піддаються тиску осуду від громадської думки, що несхвально ставиться до татуажу чи скарифікації і просить це приховувати. Безліч ресторанів та інших публічних робіт вимагають, щоб усі татуювання у відвідувачів були закриті. Постає питання: чому? Оскільки з кожним роком кількість татуйованих людей зростає, чому суспільство досі вважає чорнило «неприйнятним»? Татуювання колись мали місце в історії – від татуйованих моряків і піратів, «нацистських чорнил» у таборах, ритуалів ініціації членів банд, до членів «диких» племен у Камбоджі, Лаосі та Таїланді, які використовують татуювання для захисту від зла та збільшення удачі. Суспільство змушує нас вірити, що татуювання є формою бунту чи що татуювання пов'язані з бунтарською поведінкою людини. Ще одне міркування – тату є ознакою зв'язків із злочинністю [2]. Минають роки, а відсоток тих, хто має татуювання, продовжує зростати. І, відповідно, зростає кількість видань про тату: попит на таку літературу стимулює різні пропозиції видавців. Кожне видання прагне зацікавити читачів, що робить таку групу видань цікавим об'єктом для розгляду специфіки їх художнього оформлення, наприклад за запитами різних вікових і професійних груп.

Як мета дослідження – прагнемо розглянути особливості художнього оформлення обкладинки/палітурки видання про тату.

Об'єктом нашого аналізу є книжкове перекладене видання про тату, а саме: «1000 татуювань: найкреативніші нові дизайни від провідних і перспективних майстрів татуювань світу» від Фредеріка Клакіна [1]. Видавництво: Universe. Рік видання: 2018. Палітурка: 17 x 23 см. Кількість сторінок: 240.

Це видання є гарно ілюстрованим. Ця книга уособлює збірку нових робіт понад сорока креативних, вигадливих і перспективних дизайнерів в тату сфері. Вибрані художники спрямовані на створення профілю нового покоління мистецтва шкіри та займають лідируючі позиції в області татуажу, а також демонструють широку різноманітність орнаментів і зображень з точки зору географічного походження, культури, раси та статі, що робить указане видання повністю доступним для чоловічої та жіночої аудиторії. Серед художників і дизайнерів - Скотт Кемпбелл, Саша Унісекс, Теа Лі, Джонні Глум, Теті Комптон (він же Таті Фокс), Джорджія Грей, Лорен Вінзер, Пітер Ауріш, Джон Бой, Сюзанна Кеніг та багато інших. На початку книги дається коротка, але ґрунтовна оповідка про татуювання; пояснюючи його історію виникнення та як татуювання потрапило у Європу, потім «охопило земну кулю» та ін. Крім того, тут наведено цікаві інтерв'ю з авторами татуювань, а також пояснення про те, як вони стали майстрами своєї справи.

Указане видання практично на кожній сторінці має зображення, портрет чи ескіз до вказаної теми, наводячи великі, чіткі зображення сучасних і традиційних татуювань. Тобто, воно є багато ілюстрованим виданням. Це

книжкове видання є перекладом видання іншої країни. Зацікавлює оформлення палітурки цього видання, насамперед тим, що ужита модульна сітка розбита на чотири вертикальні колонки, але має не 20, а 15 сегментів (6 сегментів двох внутрішніх колонок злиті в один центральний елемент червоного кольору, тоді як бічні – це 14 фотографій чорно-білих і багатоколірних татувань).

Центральний елемент містить назву видання та іншу інформацію, наведену 3 гарнітурами, дві з яких мають шрифт із засічками. Він теж фрагментований білими лініями на три сегменти. Тут використовуються написи послідовно жовтим кольором (назва видання - верхній горизонтальний сегмент із найбільшим кеглем шрифту із засічками), білим (додаткова інформація - середній горизонтальний сегмент і шрифт з засічками), дещо більшим кеглем далі наводиться жовтим кольором інформація про автора книги (шрифт із засічками, однотипний із назвою видання, і в цьому ж сегменті білим кольором указується видавництво (найменший кегль, гарнітура без засічок). Загальне враження від яскравого колориту – експресивне і тонізує, що буде, безсумнівно, інтригувати споживачів, і це буде зацікавлювати насамперед молодь. Українська традиція оформлення палітурок науково-популярних і довідникових видань має дещо іншу стилістику. Відтак вважаємо, що цільовою групою цього перекладеного видання виступає молодь.

Як висновок, перекладні видання про татування мають особливості в художньому оформленні, і головна причина – збереження їх первинного дизайну, як правило, що відповідає традиції країни, в якій вони були колись надруковані. Іншими словами, до українського читача вони приходять у тому оформленні, в якому друкувалися раніше, тому художнє оформлення таких видань, безперечно, викликає інтерес у молодих людей як тих, хто лише долучається до української традиції книгодрукування і національно-культурної традиції в цілому.

Література та використані джерела

1. «1000 татувань: найкреативніші нові дизайни від провідних і перспективних майстрів татувань світу» від Фредеріка Клакіна. URL: <https://insight.randomhouse.com/widget/v4/?width=600&height=800&isbn=9780789334442>
2. Калюга К.В. Татування як криміналістична ознака злочинця. Криміналістичний вісник. 2013. № 1 (19). С. 94-100.

УДК 347.158

Лейбіна О. Є.
/ м. Маріуполь /

МОРАЛЬНО-ЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ СТАТУСУ ЕМБРІОНУ

Актуальність. Одним з найважливіших питань сучасної біоетики є питання про статусембріона. Це предмет полеміки багатьох медичних,